

щие, една истинска хегемония на Балканския полуостров. А това бе една голяма крачка напред по пътя на преследваната от Фердинанда политика. Ето защо, напускайки Централните империи, Фердинанд се реши и в началото на 1912 г. сключи Балканския съюз със Сърбия, Гърция и Черна-Гора под покровителството и при тайното съдействие на Тройната антанта, в лицето на Русия. Не, следователно, от угода към Съглашението, не и защото считаше завоевателната политика на Централните империи опасна и застрашаваща свободата и независимостта на балканските държави, а в това число и на България, не и за да осъществи националните идеали на българския народ, Фердинанд сключи Балканския съюз, а стори това в името на своята собствена, лична, династическа и завоевателна политика.

Целият ход на събитията от самото сключване на Балканския съюз до обявяването на Междусъюзническата война е едно блестяще потвърждение на тази наша мисъл, а именно, че с Балканския съюз и войната с Турция Фердинанд преследваше свои лични и династически интереси, че той водеше една завоевателна политика, която нямаше нищо общо със стремежите на българския народ, че той принесе последните в жертва на своите и тия на своята династия интереси, с което причини една истинска национална катастрофа на страната и едва не погуби България.

Преди всичко първото престъпление, което Фердинанд извърши спрямо интересите на македонското население, спрямо интересите на целокупното българско племе, се състои в изоставянето на спасителната идея за автономията на Македония и в споразумението му с останалите балкански държави за поделбата на последната. Тази поделба,